

Sygn. akt I C 782/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz-Łosiak
Protokolant:	(...)

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z **powództwa** (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego – Subfunduszu KI1

przeciwko L. K. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) (...) na rzecz pozwanej L. K. (1) kwotę 4.800 zł (cztery tysiące osiemset złotych) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...)1 z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od L. K. (1) kwoty 11.845,86 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.297,62 zł od dnia 01 lutego 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania. Roszczenie swoje powód wywodził z zawartej z dotychczasowym wierzycielem (...) Bank Spółką Akcyjną w W. (następcą prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej w K.) umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której, nabył wierzytelności w stosunku do pozwanego, wynikającej z umowy kredytu z dnia 04 grudnia 2007 r.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 04 grudnia 2007 roku pozwana L. K. (2) zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. (poprzednikiem prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej w K.) umowę kredytu. Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z ww. opisanej umowy została wypowiedziana. Następnie w dniu 22 kwietnia 2015r. powód zawarł (...) Bank Spółką Akcyjną w W. (następcą prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej w K.) umowę przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanego.

Na rozprawie w dniu 20 lipca 2016 r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 30 września 2016 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podtrzymała zarzut przedawnienia oraz wniosła o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu nie kwestionowała stosunku obligacyjnego łączącego ją z pierwotnym wierzycielem. Wskazywała jednak na częściową spłatę zadłużenia, dokonanego w ramach postępowania egzekucyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 grudnia 2007 roku pozwana L. K. (1) zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. (poprzednikiem prawnym (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.) umowę prostej pożyczki gotówkowej numer (...). Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z ww. opisaney umowy została wypowiedziana.

dowód: umowa o pożyczki wraz z załącznikami -k. 60-68

Na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 24 sierpnia 2009 r. nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z wniosku pierwotnego wierzyciela toczyło się postępowanie egzekucyjne, umorzone postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D. z dnia 23 września 2013 r. sygn. akt Km 756/11.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: bankowy tytułu egzekucyjny –k.69, postanowienie z dnia 7 stycznia 2010 r. –k. 70-71, postanowienie z dnia 23 września 2013 r. -k.74-75, wniosek egzekucyjny –k. 73

(...) Bank Spółka Akcyjna w W. jest następcą prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej w W..

okoliczność bezsporna nadto pełen odpis (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. –k. 14-24

W dniu 22 kwietnia 2015 r. (...) (...)z siedzibą w W., działający na rzecz (...), reprezentowany przez (...) (...) Spółka Akcyjna w W. zawarł z umowę rozporządzającą przelewu wierzytelności z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. w stosunku do L. K. (1).

okoliczność bezsporna, nadto dowód: umowa rozporządzająca przelewu wierzytelności –k. 11-13, wciąg z załącznika do umowy cesji-k. 25, wyciąg z (...)k. 6-6verte, odpis pełny z (...) Towarzystwa(...) (...) Spółka Akcyjna w W. –k. 7-11verte, odpis pełny (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. –k. 14-24

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako przedawnione nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy na podstawie załączonych dokumentów. Wskazać należy, iż prawdziwości i wiarygodności tych dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała.

Roszczenie zgłoszone przez stronę powodową dotyczyło wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem, którą powód nabył w drodze umowy cesji wierzytelności.

Z uwagi na podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia zadaniem sądu w niniejszej sprawie zasadnym było ustalenie w pierwszej kolejności, czy dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu.

Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, powołując się na upływ tego czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość dochodzenia wykonania świadczenia (lub odszkodowania za szkody powstałe wskutek jego niewykonania lub nienależytego wykonania) przed sądem (państwowym lub arbitrażowym). Sytuacja dłużnika, która polega na możliwości odmowy świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia, jest jego prawem podmiotowym. Wynika stąd, że terminy przedawnienia zakreślają granice czasowe, w ramach których może zostać wytoczone powództwo, złożony odpowiedni wniosek lub postawiony zarzut. Jeżeli upływie termin przedawnienia, a wierzyciel wystąpi do sądu z powództwem opartym na przedawnionym roszczeniu, na wniosek pozwanego - dłużnika podnoszącego zarzut przedawnienia, sąd oddali

powództwo. Jeżeli zarzut przedawnienia nie zostanie przez dłużnika podniesiony, sąd rozpatrzy powództwo, tak jakby przedawnienie nie nastąpiło.

Ustawowym skutkiem przedawnienia roszczenia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia, czyli tzw. zarzut peremptoryjny. Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (tak uchwała SN z 10.11.1995r., III CZP 156/95).

Podniesienie więc przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia głównego rozciąga się również na odsetki. Wspomnieć w tym miejscu należy, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Przy czym stosownie do treści art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; (art. 123 § 1 pkt 1 kc). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 kc).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż umowa po między pierwotnym wierzycielem a pozwaną została zawarta w dniu 04 grudnia 2007 r., co zostało bezspornie w przedmiotowej sprawie ustalone. Powód natomiast nie wykazał, do czego był zobowiązany na mocy art. 6 kc i 232 kpc w jakiej konkretnie dacie umowa została wypowiedziana, w jakiej dacie wierzytelność stała się wymagalna. Bezspornie w sierpniu 2009 r. został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny. W związku z tym w ocenie Sądu należało przyjąć, że przed tą datą umowa została wypowiedziana i wierzytelność stała się wymagalna. Następnie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia z uwagi na złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, którą to klauzulę ostatecznie nadano w dniu 07 stycznia 2010 r. Od tej daty ponownie rozpoczął bieg terminu przedawnienia. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie niewątpliwie ma zastosowanie 3 – letni termin przedawnienia związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tym niemniej strona powodowa powoływała się na przerwanie biegu terminu przedawnienia z uwagi na złożenie przez pierwotnego wierzyciela wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, co miało miejsce w 2011r. Postępowanie to zostało umorzone postanowieniem z dnia 23 września 2013r. W związku z tym zdaniem powoda termin przedawnienia rozpoczął bieg na nowo. Mając na uwadze datę złożenia pozwu (luty 2016 r.) powód stał na stanowisku, iż do przedawnienia roszczeń nie doszło.

W ocenie Sądu stanowisko strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie. W przedmiotowej sprawie istotnie doszło do przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda z uwagi na fakt, iż sąd nie uznał wszczęcia postępowania egzekucyjnego za zdarzenie powodujące przerwanie biegu terminu przedawnienia. Postępowanie to bowiem zostało umorzone na wniosek wierzyciela. W takiej sytuacji upadł materialnoprawny skutek wszczęcia postępowania w egzekucyjnego w postaci przerwania terminu biegu przedawnienia. Dodatkowo wskazać należy, iż postępowanie egzekucyjne prowadzone było w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny, zaopatrzony w klauzulę wykonalności. W związku z tym powód w oparciu o ten tytuł wykonawczy nie mógł dochodzić swojej wierzytelności. Nie mógł się powoływać na przerwę biegu przedawnienia, wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela, będącego bankiem.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (por. uchwała Sądu najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt III CZP 29/16).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznając, iż wierzytelność dochodzona przez powoda uległa przedawnieniu, powództwo na mocy art. 118 kc oddalił.

O kosztach procesu w punkcie II wyroku Sąd orzekł na mocy art. 98 §1 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz z art. 108 k.p.c. zd. 1, zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu, obciążając powoda kosztami postępowania w całości. Koszty postępowania po stronie pozwanej obejmowały kwotę 4.800 zł, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 4.800 zł - § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 poz.1804).

Zarządzenia:

1. (...)
 2. (...)
 3. (...)
- G.(...)